

I Klasse

Dansk Skr (pri opgave).

ved Mlaardexamen i Juni 1888

H. P. Rosine.

A/17,32

Buggerighed, en spore til det godt og
til det onde.

Hvorfor støres ved Buggerighed? Ja, da
tydningen ligger jo klar nok i selve
ordet, idt man ved den ergonomiske
præstear hvil, der præs en eller anden
mand højmodigt siger at sky-
fe sig læs. Men selv om buggerighed
tilfører til øget godt, så er den
dog også afle i Rot til det onde.

Man kund om springe, "hvorle-
der skal man here sig ud, for at
Buggerighed kan føre til øget godt?"
Såvel vil da blive, "dette kan ikke

Dansk Skil

ved

Hovedexamen 1888.

for

J. Rosendahl.

11/11, 2023

Spartas Forfatning og Samfundsorden.

I Oldtiden bestod der i Grækenland en Konge med Smårigter. I alle disse undtagen i Sparta udviklede Forfatningen sig fra følgende Maade. I den ældste Tid herskede der næsten enevældige Konger. Disse blev senere styret af et aristokratisk Parti, som indsatte en oligarkisk Regierung, derefter blev Forfatningen i Tidernes Tid bestandig friere. Dog foregik denne Udvikling ikke rolig, da den af og til blev afbrudt ved Tyrannens Optreden. Anderledes gik det imidlertid i Sparta.

Her herskede fra gammel Tid to Konger, som havde den øverste Magt. Ved deres Side stod

et Raad af 28 ansete Mand, der skulle være over 60 Aar gammel. Folkeforsamlingen havde i begyndelsen ikke meget aksige, men senere fikken hede i egne Byer, men havde ingen politiske Ret. Betydningen ikke overgås, men senere fikken hede i egne Byer, men havde ingen politiske Ret. Som Skat til de Spartanske Herre en Del af valgte de 5 Efore, der snart tilhørte sig egen saadan Afgrunden. Langt vore end Periockene var Højt, at de var megtigere end Borgernes; da de Høsterne stillede. De kunne vel nærmest betragtes som skansbundne liegne. Brude Periockevog med Eforerne.

Ligeom Sparta's Statsforfatning ikke var i overensstemmelse med det øvrige Grækenlands, hanerne selv udgjorde den svagest befolkede. I Folge saaledes var dets Samfundssorden det hellersk. Lykungs Lov var alle voksne Spartanere Sol. Kun de fåa Spartanere, der boede i Hovedsta- daten. De blev fra Barnetiden af opdrages dem, haade Borgerek. Deres Tal var ikke stort destil. Desfor kunde heller ingen Stat stille da og overset aldrig 8000. De øvrige Indbyggere indelte Soldater som Sparta i Lakonien, der udgjorde den oprindelige Befolkning. Lang Tid skete der ikke nogen Kænding i

Spartas Forfatning og Lamfundsorden, og Lykurgs loe vilde forbedre Tilstanden, men han blev overvældet og vedstod ikke at bestaa. Rigtig nok gjorde Heltemne fæ af de rige. Den Konge, der kom fraa Thronen efter ham, Gany Grør, og Kongen blev iaa sidste Gang født med Kleomenes. Han arbejdede i Agis's Land. for Spartaniernes, men Grørene blev dog overvundet. Foret knaktede han af forernes Hæft og gjorde ne og undertrykkede prænge, og den gamle Lamfundsorden gjenopnede. Men efterat Thelarne han paal sine Reforme. Han optog en Hæng under Epaminondas hænde overvundet Sparta, og Perioder i det spartanske Borgerskab, foregik det tilbage med dette Sparta's yde Hæft, og opaa i det indre forvredes Tilstanden mere og mere. Antallet paas spartanske Borgere tog i den Grad af, at der i Maer 247, da Agis den ledje kom pa Thronen, han var c. 100, og af disse var besud de 100 al fordejendom, medens de andie der nu Provirring i det indre des opkastedes, var ejdomslose. I blandt disse Rigmænd her gresonne Tyrannoer, f. Ex. Alcibiades, til Engheres, Det skete desen forfærdelig Ulysses. Agis den ledje, er derfor hæft intet Unds, at Kleomenes med Kongemagten uindokkerket. Dette begyndte han paal sine Reforme. Han optog en Hæng under Epaminondas hænde overvundet Sparta, og Perioder i det spartanske Borgerskab, foregik det tilbage med dette Sparta's yde Hæft, og opaa i det indre forvredes Tilstanden mere og mere. Antallet paas spartanske Borgere tog i den Grad af, at der i Maer 247, da Agis den ledje kom pa Thronen, han var c. 100, og af disse var besud de 100 al fordejendom, medens de andie der nu Provirring i det indre des opkastedes, var ejdomslose. I blandt disse Rigmænd her gresonne Tyrannoer, f. Ex. Alcibiades, til Engheres, Det skete desen forfærdelig Ulysses.

Lithed kunde erobre Sparta samtidig med det øvrige
Grækenland. Dette skete i Aarsel 146.

Saaledes gik Sparta, hvortil hele Grækenland
en lang tids del var med Beundring eller Frygt,
til Grunde var ved sine egne Borgerses tilbørlighed
end ved Fjendernes store Magt.

Ja, sic transit gloria mundi.

Dansk Stil (bunden Opgave)

med

5^e Klasses Dansprøve 1888

for

Gustav Baun

Af 11/13

1888

Spartas Statsforfatning og Samfundsordning

Omstrent ved startet 1100 d. vor Kristus
byggeerne i det lille Landstykke Doris i Mel-
lemgrænselandet ned i Peloponnes, hvor
de tidligeere Græsbyggere blev under-
trukne eller fordrevne. Det var ikke
de Stater, der saaledes dannede sig,
et der var én, som gjennem hele
Hellas's Glansperiode, var en af de
mægtigste Stater i Grækenland, og
denne Stat var Lakedamon eller
Sparta.

Sparta besto af to Kongeriger,
hvor Magt var indelte koncentreret på et

Raad paa 28. Gecontroleerde tiden
samensetningen. Deltatidspåvællinger,
men da deltagerne ikke hørde
større meddelse, var de uden nogen
indflydelse. Senere gav dykning ved
sinne love Spectaculæ til et godt
afstødt krigere. Kedens dagsvar
lade dem nærmere magt henvendte
heldige krigs, synkeværdig kom-
pagnies magt, idet enlig de 5 fore-
der aarlig valgter, havde sig til
stor Indflydelse. Magten gav
saaledes lidt efter lidt over til
en temmelig rauvæs kreds af
større lande. Denne Spectaculæ

forplættning gennemgik ikke øjn,
derlige forandringer for Slaget ved
Selleia i læbet 281 for Kristus.

Det var i det 3de Jahrhundert
før vor Tidregning, dykning gav
love ham meddelser rimeligtvis
kun de tidlige vedtægter, da
før ikke var optegnede. Hvis
skyldes dog (men for at have ord-
net) det spartanske Samfund,
saaledes at det senere komme
gjorde sig til hove over den store
del af Østerland. Andre lande
gjorde han en del af Østeuropa.
se ejendom i Norden, medens alle

spartanske Boegede fik en beringen, og det føbti med Sparta's ^{Kraft} Slagts og
Opdragelæs og tjente i Staden. De blev gennem hele deres Ungdom
stillet i orden for Familielivet, og
(fik) blev stort opdragne af
Staden. Såv. efter det 30e der mån.
te de døtage i de falles, farvelige
Mallader. (Seba) Kongene mættede
derhænde sig disse Love. Saaledes
endroges Spartaens til Tapre, mættes
uovervindelige Krigere, og det var
kun på Folkets Bag, der kunde
medtætte dem.

Kunne d. den Tid, da Romerne
havde sig til Vældene først Slag,

Styrke. De spartanske Boegede var
aftagne betydelig i antal, og hvem
vel Lykurgs Love endnu af kann
betæke, herem. der dog den største
Overdaadighed og Modelighed. Vel
førde de dygtige Krigere sig den
3te og Klombortus den 3te at givne
alle Sparta's Slagts, men efter Slaget
med Sellesia blev deres Planer tilin,
tilgjorte, og voldsomme Tyranner
talvive sig Herredømmet. Og snart
efter slugs Romeriget også det
land.

Sante Klasse.

Dansig Spil (bundes)

669

Hovedexamen 1888

et M. Swanson.

111, 49⁴

Spartas Statsforfatning og
Samfundsordning.

Der er ikke handskab Doris i Ma-
lmyeke land forstyrres nu folkena-
dring til Peloponnes, og blandt de
Stader, som her aablog des, blev Sparta
i vor henvendt. Gavindet hertil maa
paa den ene Side seges i den helige
Beliggenhed, ved Skaten liggende
vid Evorstafloden omstukket af
Klypper, og paa den anden Side i
den helige Statsforfatning og Sam-
fundsordning, som Sparta fik af

Syning.

De Koning og et Raad hørde Statstid
selskab, og af Kongernes var den enest i
Regler establieret for Skatens, men
der var nij. Senere tilbyg 5 Eform,
der havde etar valgter, ejt ettor og tipt Skat, et. la konstit obaut da en
store Skat, Draygnes koge hymme ledes (Pensumkongen ved Skomopytas fu-
fow i en skitse af Blats og var en langtvaab de samme adskilte dene
inder Statens Opsigt. De blev opdy Maaben, for han til Skat, kom, og
en meget strængt, og maalet varer
Siv til sive lejl i et Dovrotasifloden. hotyld for ettervommens, og man
De blev jidicerede til Blats og
Adskilte's alde og maalet ikke for
trækket en akne. Men nu blev de

haardfod og mojoomed og vinter her
indhalte krigsvis Besserlykken.
De maalet varde blande sig i alle
Blats dantale, og man de udgyng
her, saulde de give et aar og fyn-
de, et, la konstit obaut da en
store Skat, Draygnes koge hymme ledes (Pensumkongen ved Skomopytas fu-
fow i en skitse af Blats og var en langtvaab de samme adskilte dene
inder Statens Opsigt. De blev opdy Maaben, for han til Skat, kom, og
en meget strængt, og maalet varer
heft dem. De ringe saulde visse Bl.
Siv til sive lejl i et Dovrotasifloden. hotyld for ettervommens, og man
forteller, at da de Spontanere settur
overvarede en forestilling o Theatre,
trodde en gammel akne. Men nu

kunde være faststed. Det gjorde de hæder. Men for denne Samfundsdøgt.
to unge spartanner ej og let dem ringe til deres Hæder og Præmier. Hæder
gavle Hæder siddesætte ej gav dem tørne) var spartannerne slaver og
sted. De tildeles venende godt lyde.
Sigt denne Hærling, men den ene
spartanner sagde: "Athensius' vise
nok, hvad der er rimeligt, men jeg
det ikke." Indtil det 30de dækede
spartannerne i der Matens Opført
og også efter dets afslutning
de deltagere i de følgende Maaltider,
der ere bestemt for den ene sætte havet, idet Præmierne blev højre
spartanner Bloddyppen. En enkelt fra Hjernene, der derfor ikke fik
hjemme mindre undtagelse end disse skal den Bedtydning for dem, som de

deltog i højres ven deltagere
de. Perioderne over spartannerne
tore og gav dem en del af Af-
godes. Denne Samfundsdøgt
havde dog sine Hælder. Det var
og værkafer, der dække med sig
for at de ikke skulle finde steder
til Bygde. Familjelivet blev op-
rettede ved hjælp af Præmierne

skulde have, thi

"Trots alt det gaae i fremmed Luft
hel ren alene en blid somets Luft,
der mødes en det banevænde,
og Syrden rejser" riful din Pauli."

Spartanerne blev som følge
af den vijerske Rytighed, de var
i (Bestilte af, de oppnæst i Pelo-
pones, og de fik høj lighed til at visu-
elle i de messeniske Krigs, hvor, de
kjækket Skrakketos", som (A) Syrden
signer, beholdt Den magtfuld, signat-
mange af (Peloponnesos" Statov
hjælp Missionerne).

Dansk Stil (fri Orgave)

ved

5te Klasses Hovedexamen 1888

for
Gustav Baug

4/17,37

26/1888

Ergjerrighed, en Spore til det godte og til det onde.

Ved at undersøge forskellige Men-
neskers Sjælliv erfacer man, at
der hos de allerfleste i Forbindelse med
andre Egenskaber i større eller
mindre Grad er Ergjerrighed tilstede,
det vil sige, et stort Lyst til at opnaa
One og Recommende. Under de for-
skelligste former optræder denne
Ergjerrighed, saavel som Lust til
at ~~prænge~~^{tyne} sig ved udødeligt Skam i
Historien som til at opnaa Ros
for god Opdratning af ejerkre.

comfort, have det samme gavn af haus
Når man tænker på Orgjerrig ^{hjem}, som de havde haft, han elst
hader, tænker man sig den ikke, ikke var tilstyrket af Orgjerrighed.
mindelighed som en skeldig far. Men den vilde have beiddet langt førne
højelighed, hvad den også tildeles stor Digter, Kunstner, Statsmand og
er - men man tænker ikke altid på ^{Videnskabsmand}, hvis Orgjerrig heller ikke
hvor meget godt der er udrettet, idet ^{han} ikke havde eksisteret. Hvis siger om
Orgjerrigheden anspejlede destil. Goethe, at han i høj Grad var orgjerrig.
Det er indlysende, at naar et beg. rig. Det har sikkest for en stor del
vet Hennet i høj Grad er betaget af ^{hjælpe} vest vort væssagen til, at han med ean
til Hader, han var til et kunne udrettet stor. Han kastede sig over den Virtue
stor Groninger. En det end ikke udsluk, som helst, ved Hjælp af hvilken han
kunde af Begejstring for en Zol, han ^{men} ^{uden} "i distinguis. verld' har, kunne
men udslut af Egoisme
p.v., kunne hans Medmennesker dog, utstrakt. Og gis det, at vi lynde han
når han sag er god og blivet heldig igen. Orgjerrighed vel noget Skæve i voglan.

over hans Hedsmeder! — Og en, Orgjevighed ^{vil} medt hans Besid
det gaaer paa Digtningens Omraade, maalet, og dette vil medføre Selvbeda-
gaar det paa alle andre.

Gelighed og Glad til den Verden, der

Magtol altoe orgjevig heder. Ikke vil yde ham endnu større Hader,
til han have heldige og lybekomme. — Naar et orgjevigt Menneske, ledet
gennem Virkninger, modtører den dog af en Slags Lustinket, har forfalt
ofte Skade. Medens dens gode Folge en god Bog eller udført en stor Bedrift,
i Reglen viser sig paa samme Skade,
oprude de daadige i Reglen paa to
Hader, dels overfor det enkelte
Menneskes Spækk og dels overfor
paa Hedsmeder. Det orgjevige
Menneske, der har set alle sine

Menneske, der har tilbøjelighed til at anse sig for
^{blindtVirkelighed} ligesaa dygtig paa andre Omraader;
kan tæve Bevidstheden om, at han skal
begraue sig. — Ogsaa den orgjevige
Menneske kunne til ved denne

hans Tiltøjelighed lide stor Skade. Na-
tidligere Domme om den og Skade, polens velkunlige Orgjevighed til-
vil ikke være tilførsel demod; hans fijede saavel hele Europa som andre

krænkerig ubodelig Skade, Almoebia,
der bragte af samme Grund time
Landsmænd i den største Nid,
og hvad var vel ^{Kæsagen til} Elevatrets opførin-
dige Daad andet end en rasende
Orgjerrighed!

Vi har i det ovenstaende
set, at Orgjerrighed saavel kan
have sine gode som sine onde Virk-
ning. Den man, naar den i høj-
Grad er tilstede i Menneskelo-
sind, optreden som en rasende Li-
denskab, som det er umuligt
at blyde, men derfor maa vi ^{dog}
stidse at gøre allods stand imod den

per mange forskellige Måder. i Præstetid af Formue, at giv
Kan Sælde et Hjemstid, han havde hørt til jættes, eller i andre selskab
af et eller andet Blivet ved af mælt
af sine Medborgere, da han hen pr
at høre den ene Gang udtroede han
og næste øjen for et færdige dømme,
hvorvidt til at forbære med dem (en den han
hørte) Fortgænde, som han en Gang
har høgskilt med, skal enten bin
ni hestear i et Androc sit hør
paa en god dag rettaffor Mørk, en Fælthvæn ved stoe Krigsleder efter
den at han han være et værdig
Exempel for andre, eller øjnen i
hvis del er faldet i en dat et var
ge fjernet, den at de kan blive
til Barn og Blæk for dem, der har
gået til dem.

Han overvejede dog også alt
den han for til nogen gæld, da han
dog mange Tilfælde, hvor den ^{hørlige} øjne
dik (der følger). Når Sælde f. Ex.
hører omheds idætly Blæ og Pærum -
metter hos sine Landsmænd, da
han Regjeringden hæder dem det al

brygget modt. Såne et Evangelie hører man ikke altid se, at Prægerighed
kan man næsten i Utlændske Kirker ikke blot spørge til noget godt, men
større de to store græske Folkherrer spørge til noget andet.

På samme sted hvilte bøttes, der ^{også} havde
opnået mere stor Prægerighed
i Paris Kirken; man et den såne
Prægerighedens dreo dem til at sige
Hjælp hos Fjender, da meglige Paris-
konge, for ved hans Hjælp al henvy-
dig sig Herredømmet over deres eg-
ne Landmænd. Der komme næsten ^{andre}
gi tilfælde, hvor Prægerigheden for-
jor Manuskript til at begå no-
get milt uten mod sine fulde etiske rede.

Dansk Stil (fra Opgave)

ved

Hovedexamen 1888

for

Chr. Th. Lund

V Klasse

1887, 25.

Egjerrighed, om Spore til det gode og
til det onde.

Vi Mennesker ere uhyre meget for-
skellige, hvad vor Karaktervangaar.
En bryder sig f. Ex. slet ikke om, hvil-
ken ælning hans medmennesker have
om ham; det er ham ligegyldigt, om
de anse ham for at være et mere eller
mindre haderligt Menneske. En anden
derimod sætter stor pris paa at have
et godt Rygte og nyde Anseelse blandt
sine Omgivelser og tager derfor Hensyn
til, naar han handle, hvordan hans Hand-

ling vil tage sig ud i hans medmenneskernes øjne. Hos intedje i denne Bygning
lig hed efter Øvrig Anseelse endnu mere
fremtrædende, saa at han drives og an-
spores idelig til at skaffes sig størn og
større Kærkundighed og Berømmelse. Slet Selskab og forslævede Omgangs.
Nu skulle vi i det følgende se, hvorbe-
des denne Brændende Fyrt efter Øvrig de fattige og trængende og lader al-
lu, som vi ogsaa kaldte den, Aegjerrighe. drig m virkeligt trængende gaa kom-
den kan tilskynde et Menneske saavel haandet fra sit Hus, han hjæl-
til det gode som til det onde.

Som før er sagt, den ægjerrige tragtwog rettede, han handler og dommer retflau-
higer efter at udmarket sig fremfor sine dig, idet han lægger Vind paa en
Medmennesker og overgaar dem. Deraf son gen forskel at gjøre mellem denne
og han at staa som en plætfri, un og ge og den fattige Mand - i faa Ord:

Torligrelsес værdig Mand imellom dem.
Han lægger Baard paa sine daarlig-
Pyster og Kilbøjeligheder, han er adue-
lig, hysk-kort sagt: han holder Lan-
sterne borte fra sig, han undgaar
slet Selskab og forslævede Omgangs.
faller, han viser sig garnild over for
de fattige og trængende og lader al-
lu, han hjælper dem, der ere bedrængte eller frau-

Han søger at føre et saadant Liv, som et Menneske bør føre, saa at han ikke blot synes at være hardalig og retskaffin, men ogsaa virkelig ved det.

Nu have vi altsaa set, hvorledes Piggens rig heden har anspore et Menneske til det onde, men vi ville faa at se, at den ogsaa har været Spors for ham til det onde.

Først måtte sin Piggjughed taget den ørgjerrige ikke altid det tilbörige Hensyn til de blidte, han anvender. Han er som forblindet, saa at ^{han} jager og jagt efter at maat det Maal, som hans ørgjerrighed har sat for ham. Han over-

ser, at det maaske er paa andres Bekostning og til Skade for dem, at han tilfudsstiller sin ubænige Fyst efter Pie og Anseelse. Han handler mod sin Overbevisning, og han agter ikke paa Samvittig hedens advarende Røst. Hvor mange stygge Handlinger er ikke blevne begaarde af ørgjerrig Mennesker! Hvor mangt et Dolketsod er ikke getet af en Haand, der kun var Piggenrig hedens Tjener! Hvor ofte har ikke Ørgjerrigheden taget Gift i sin Tjene-ste! - Man kan nære en langde Exemplar paa, at blandt, hos hvem en overordentlig Ørgjerrighed var funne-

inde, have handlet slet og forkastelig.
Fader os nærmest. Exempel: At lededes
Døtre af landet, der var udstyret med
stjernende Fænomen af storartet Begavelse,
og blev Foræder mod sit Fædreland
og gjorde det uhyre Skade, blot fordi
hvem ikke kunde vende Dreng og Anseelse
og i sit eget Land, et land han nærmest
lænder. Exempel: Napoleon, Eventyr-
eren, han, som ikke havde nok i Frank-
rig, og som ikke kunde tanke sig noget
af, tygste jænlydig med sig; til sidst
naatte han dog nojs med mindre
hvem mange Hustruer han har ikke gjort
til Enke, hvem mange Voldsgjerninger

har han ikke begaet, anspræst af sin
uhyre Bragjerrig hed!
Nu have vi allsaarset, hvorledes Brag-
jugheden vel kan være en Spone til det
gode, men dog ogsaa til det onde. Og
ved at se saa mange Exempler paadet
sidste, faar man en Faamindelse om
at være paat sin Post over for Bragjerrig-
heden, at den ikke faar all for stor
Spillerum, og at man ikke lader sig
lekerske af den.

Dansk Fil (fr)

Valdemar Torium.

aff. 7,40

Urgjerrighed, en Spore til det gode
og til det onde.

Urgjerrighed er en meget alminnelig Egenskab hos Mennesket, og lægger sig især for Dagen i Hogen efter Heder og Anseelse. Den kan imidlertid som man i det daglige Liv saa sit sev. Exemplar paa, baade være en Spore til godt, og til ondt; det afhænger især af Menneskets Karakter, om den anspores til det ene eller til det andet.

En Spore til noget godt er Urgjerrigheden, naar den leder Menneskets til at gavne sine Medmennesker ved myttige Indretninger eller ved stor Fæ-

mildhed og Håndhaandethed. Ligesides Ofte driver den Mennesket til at se mod
driver Bragerrigheden ofte Mennesket Misundelse paa Mælens Inscelse og lyk-
til at hellige sit Liv og hele sin Kraft kelige Stilling. Et Exempel herpaa affive
til en god Tag, for Exempel til Hædens Chemistskoler og Håndvades, der begge, ledet
af Jeneste, og han kan saaledes komme af Bragerrighed, havde svunget sig op
at virke til Gavn for sit Fædreland, til at staar i Spidsen for Hæden. Den sid-
objekt det ikke er den smukkeste Sis. At Misundelse var saa stor, at han
de af Hans Karakter, der ledet ham, sagde; "Her skolens Hader stiller da
Langt oftere er den dog en Spore til no mig ikke at sove." Naar Mennesket saa-
get ondt. Talides ser man ofte, at den ~~st~~ lades er misundelig paa sine Medmenne-
gjør so forhenvarende Venner, der efter skew, bliver ham vysa sit bitter og uven-
dens Tilskyndelse begge træde efter sig imod dem og kommer selv til at se
høje Stillinger og lignende, bitter mod hin med et mørkt Blik paa Livet, naar han
antny naar de for at opnaa det, de ikke kan opnaa samme Stilling og du-
lige efter, maa træde hinanden i Vigt, seier, som de have nyde. Bragerrigheden

kan endog saa blive saa stot, at den altn ikke blive Herre over Frakken land
berager Menneket til at forlade sit. Menneket bryder sig saaledes sit ikke
Fædrelands lag for i Spidsen for, om de blidler, det bruger for at bli
det ejender at vinde endnu større fredsstille sin Orgjerrighed. Den kan
Anseelse i det fremmede Land, end bevage et Ummenske til at berige sig
det er lykkelets hjemme. Saaledes var med Naerlens lag for derved at kün
det ikke andet, end Orgjerrighed, der man ne bevare sin egen Stilling og hav
spøred Alkibiades til at træde i Spid de sin Anseelse. Dette ser man saa nu
som for Spartancerne for blandt dem ge Exemplar paa i Bankbedrageriet
at skaffe sig Anseelse ved at skade og lignende, der dog for det meste op
enue Landsmand saa meget, som de dages, og da har Manden mistet en
var muligt. Det var den samme Fo-Anseelse for etedee. Saaledes bryder
genskab, der ledede Tauranias til at Orgjerrigheden sig allora sit ikke
tuede i forbundelse med Personne om de Folger, den mulig han have,
for, som han droede, ved derso Hjælp og driven derved sit Menneket til at

handle udklogt.

Alsaa indser man nu af det følgende
ende, at Orgierighed vel kan være
en Spore til noget godt, men at den
dog langt oftere er det, til noget onde,
og Mennesket bør derfor stræbe efter
ikke at lade sig beherske af Orgier-
ighed, men derimod være tilfreds med
sin Stilling her i Livet og ikke se styr-
til, at andre Mennesker ere bedre end
hude, end han selv er det.

Dansk Stil.
Fra Opgave
af
Balforius

V Klasse

11/19, 30.

Bugjerrighed en Spore til det gode og blidstolte.

Bugjerrig hed en Egnabab,
som fandtes hos nogen af alle. Henvender
men den er ikke lig i alder hos alle
og gør heller ikke lidt paa det samme
hos alle, og det gør en stor Farvifl.
Den ydter sig mest en Skabue efter at
være, men end ikke den første, saa dag
en af de første i ald. Af hende derved
wil den brude kunne lede til det gode

og udmundet, alt offensom det er ved vores
goddag og udstyk, eller ved vores, som er
forståeligt baade for en selv og for
andre, at man stropher efter ad udmundet
sig. Det var saaledes også tillykkenz.
hvor der drev Herrestraf til at indføre
en Ugydning, der har forstoppet ham
hvor vigtige Herremændene. Men indi
men liggerning heller gør ind paa vores
hederlighed og smirkt, han undtagen
baade mine Spore til andet og godt.
Den har nærlig blivne daa atter, at den
sætter alle Husegne til sine ejendomme
selv sig af alle Slidder, hvor lave de nu
ore, fordi at var mit Maal. Spore has Politik
var saaledes meget smirkt, saaledes den
yndigt paa at have Brakelandet
Fridt og Eufor, men da det ikke lykkede
at spore efter Herremændet og ikke vild
taale, at noget andet Shah kunne
nu male sig med det. Dertil, da blev
det anderledes. Da forenede det, at
de Gang at bryggle sig af alle Brakew
Gjester, Personkongen, Hjælp for at
blive den fornede Shah i Brakeland paa
~~med~~ tilligene Farbandsfolgers Besind-
ning. Det er altsaa Eyndhjælzig her inten
at fremstolde ved Ligjernigheden, den voldsom

der ved ogsaa Minnedale, hvor man
med alfor stor stræber efter at
være den første i et eller andet og ikke
kun var det, og hvor man ved Godt No.
indelen kan bemærke, ^{at} har man mange
sørgelige Exempler paa. Den her styrkeb
maugen kan undgå og bemærke manige
Dit. ti se saaledes Griffenfeldt henviste
sig dog i Langensalde i for en kord for
at have afhjælpet hele Danmark. Men
Engjernigheden har ogsaa flere gavnlige
Følger, naar den ikke er for stor, men
kan da ikke behandles sig. Den fremstår
saaledes en Kappelstrid, der er et ypperligt
med alle ting godt og saa i rette Tid.

Mindst lidt at frembringe Tid, der er
langt tilbage end Frys. Og længe man
være Mortone, så lo vil dinne Ting komme
saa vel som gavnlige. Beklagte vi ikke,
den og Knudsen, ville vi finde det vold
samme; Engjernigheden bringer dem lidt
at bestrebe sig for, at dem der bider over
bedre og sunnere med andet, og ikke
kanne kappelstrid udvælge hovedfører-
heden, og den skal des sunnere og bedre
arbejder, end det var ^{tilført} Tid, følgelæst, derom
Engjernigheden ikke var.

Altsaa præser, Ordene, med disse
saaledes en Kappelstrid, der er et ypperligt
med alle ting godt og saa i rette Tid.

Thijs
de Vlugt en zijn vrouw en vol mocht dat zachte
jole dag hem van *Fien* velen
heve.

Paul Karina:

V Klasse

Dansk Stil (kunsten Opgave)

ved

Hæxamen i Pile Kathedalskole Juni 1888

Klædehusen Knudsen

af 11,5

Spartas Statsforfatning og Samfundsforhold.

Under de store folkevaardinger, der fandt sted i Oldtiden, var Peloponnes var blevet taget i Besiddelse af folkeslænner fra det lille landstuek Dais i Hellens Græckeland if de folkevalg, der blev givet bort på Peloponnes, blev noget gjort til hævner, da de udnævntede for at sætte sig oppe. Doyote tog af demne givende en Stat i det sydvestlige hjørne af Peloponnes og udlagde byen Laconien eller Sparta ved Euclafloden.

Buddet.

men han ikke havde alt ikke alt kunne sig
i det viende glædende leede og var ifter den Statsforfatningens negle
de syring i Sparta han nu som næstekonstabel i Hellas
var belagte ham som Ørnen af et i den peloponnesiske Krig da man
ville krigere i Samfund end trojus & malede næsten hele Grækenland
da han blot modvær, havde der hidtil delt i de sunde Krig. Men jo
havde været almindelig Tidslag. Iponnixiske Krig er derfor ikke alt en
spidten for States sted lo Konger, da vi krig mellem Grækenlands de to
dels side et bland af Orient og i magen, Sparta og Athen; men i enhver
Tidsskøring Større Bedyding end
de to Konger selv varer. Ephorus
folkemødningen havde han ringe Be- Spartas Brødre, del andet demokr.
tydning Kongemødningen varer, men ikke følgeside i Athen. Hedes de dem-
okratiske del stude af godes egen heralde Studietninger hørte de i Athen,
Sparta, for at se om deus e spartaner havde Oligarkhene ikke været oppe

Nædet, men intet aarslordeste Sparta havde tilsluet sig. Magten blandt de
reyer, optog Lyraude, men den opført og havde gjort disse til Staa.
Rejning i ethen, og delte dem, da blyg. Et sådant et måtte opdraget til
næder holdt de trede spartaner.

Blader lykkes ikke hukede den side
den perfektligående bladlighed og
frikarliged. Sparta havde kun
100 Borgere, af hvilke de hundrede
hører til Spartakonst. På en del,
at den ene konge fagte den 3^{de}
tilde forbudt. Denne han, men
han blev dræbt af de forbudte bl.
gæster.

Spartanerne var et lille Folk, der var og Borgere alle dengang Man blev
betruet med. En del dale og end, Rejning, blyg, opdraget til Staa.
for at lade de ikke lagt på Republik.

Ere vud til det 30^e den 20^e de Aug
Hendvader Opgang af Skolen, ja
udover den døfste mættede ^{af} Det
de laevlig Maalstene, Kongens han
de ikke en Gang vurderet sig of ufa
Af bleve udtalt at man kontog
syndigt, dafor hæder et xandant
Hvar ret belynde el fatteren han
Det viste ikke El bægtes med etto
dommer. Et glæsende Flens høje
har man fra Thisted i østn.
Af spartakke (seandt) end paa
den dem anviste Plads, Thisted
En gammel hand komme for
ent til Thisted og ingen af alle

niederne ville lade han fra Plads.
Fa rejse Fredslene fra Sparta
og lade den gamle indtag den Plads
eller han må nu ikke føre, at Spa-
tanerne var i den Graf el mænster-
vordigh dock, nej lang fra de var
mest ægget riges mislundebyr. Men
Eugen var: "Ingen er ej nævnt sidm
af Sparta!" Denne Cæsars hæderne:
Fra Neuland som de hæde opnachet
pologen den puniske Krig, saede denne long
Fertil landet deres holdomme frem
ford j so, mod Thisted, Epaminondas
paa Hviden, der stakkede Sparta
Tinger. Han hvækkede al de spartan-

sko Kvinde endelig fik Riga af
en findlig lejlighed

Dansk Stil (Lunder Opg)

ved

Hovedexamen 1888

for

Chr. Th. Lund.

V Klasse.

Af 11,32ⁱ

Spartas Stats forfatning og Sam- fundsorden.

Det 12te Aarhundrede er Folkevandringernes Aarhundrede i Grækenlands Historie. På den Tid vandt de store Skarer Menneskerud fra det lille Landshab Doris til Peloponnes og stille flere Riger der. Et af disse Riger var Sparta. Det var kun en lille Skare doriske Krigere, som havde staet sig ned ved Floden Eurotas i den sydlige Del af Peloponnes og underlønget de oprindel.

ge Knobbgære. Nogle af disse blev Pæn de to Konger, hvorfaf den ene i Krigstid
og en eller skalsbyldige Undersætter, som altid var Anfører, medens den anden
de blev Helte eller Slave.

forbliv i Sparta, de 28 Geron tas Raad

Sparta styredes af to Konger, der ned og Eforne, det var Eforne, der ikke
ledte deres Hukommst fra Herakles Val rede Haig, og med dem skulde man fra
deres Side stod et Raad paa 28 døde, han havde Frieds betingelserne osv.

lemmer, der alle skulde være over 60 Spartas Stats forfatning havde stor
Aar gamle og halvtreds Geronter. Endvi. Fasthed, og et Bevis herpaa er, at
dere har der været en Folkeforsamling Kongemagten holdt sig i Sparta men
denne har dog ikke haft stor dens ellers paa de fleste Steder i
Betydning. Langt vigtigere var deri Grækenland i det 7de og 6te Jahrhund.
mod de 5te forer, der aarlig b. blev valgt dode Tyrannerne fims lod og blev sig
te af Folket og efterhaanden fik stor Magten. En anden Sag er det, at der
er og større Magt.

langt længere ned i Tiden fims lod

Magten i Sparta var saaledes delt mellem Tyranner, f. t. statis, der herskede o. 200

før Kristus, thi paa den Tid var Spar standt. - I Aaret 880 havde Stykongen
tanerne ikke i Besiddelse af de egenskab til i Spartans som Lovgiver og Ordnu-
ber, som før havde udmaerket Spartanner af Staten. Ved hans Lov uddelte
des Spartannerne til et lappet, no-

Da Spartannerne havde bemægtiget sig som et haardført og kraftigt Folk
Landskabet Lakonien, døde de Lan. som snart intet andet Folk kunde
deltimellel sig, og enhver fra land modstaa. Familieelvet til side-
på sit Stykke. Det va allerede om sattes, for at man bedre kunde
talt, hvorledes de enen gjorde Ind. ofte sig for Staten. Naar Dren-
bryggene til Perioke eller til Helota, gebornene vare 7aar gamle, blev
De sidste maatte nu bælte for Sy. de lagte bort fra Hjemmet og
herrane og dyrkede deres Marker. Ofte
blev de mis handlede paa det grun-
sone af Spartannerne, hvilket havde dyg-
keit, og de blev vannede til Haad.
til Folge, at de flew Gange gjorde op for hed, for at de kunde leve dygtige

Borgere og tappe Hrigeet. Tom varne
Mand holdt de de berømte larve-
lige Fallesmaallidder, hvori også saal
Kongens maatti deltag.

Sammensigner man Samfundsordenen i det aristokratiske Sparta med Sam-
fundsordenen i det demokratiske Aten,
findes man, at den i Sparta's
var store Fasthed og Sikkerhed til
Stede. Dette Forhold gjælder kun
saal lange, som Spartanerne var ufor-
dærvede, haardføre, nojsomme osv. Vi
vide jo, i hvilken skæckelig Tid den
Samfundsordenen var i Sparta paa
Kong Agis den trælp's Tid, da den næst

somnle Usadelighed gik i Sværg, og
da ca 100 Borgers besad al Ejendom

Femte Klasse.

Dansk Stil (anden Opgave)

ved

Helaarsprøven i Juni 1888

Axel Noack.

. ff. 2112.

Spartas Statsforfatning og Samfundsorden.

Spartanerne stammede efter Saget fra det lille Land Doris i Mellemgrækenland, hvorfra den doriske Folkewandring udgik for at gjenind sætte Heraklidene i Herredømmet over Peloponnes.

Derved opstod de doriske Stater i Korinth, Megara, Sikyon, Troizen, Argos Sparta og Messenien, af hvilke Sparta høvede sig til den magtigste Stat.

Sparta laa ved den lille Flod Eurotas, øst for Bjængkjæden Taygetos, som skilte Lakonia fra Messenien. To Konger, der nedledte deres Herkomst fra Herakles, styrede det spartanske Samfund i Forening med et Raad, der

bestod af 28 Geronter, Mand, som skulle være over 60 Aar gamle. Desuden havde Sparta en Folkeforsamling, som dog i den eldste Tid ikke Statsforfatningen og indrettede det krigerske Sam-havde nogen Betydning. Kongerne var Hær-førere og førte Sparta frem paa den Krigsbane, bekjendt, hvældes Drengebørnene blev opdragne ved hvilken det skulle have sig til at hørtes til Haardførhed. I Syvaarsalderen blev de være den ledende blandt de græske Stater. Senere tagne fra Forældrene for at opdrages sammen af fremstod der en Magt, der udgik fra Folket. Staten, indtil de vare 30 Aar gamle. De ble Denne Magt var Eforerne, hvoraf der var 5. De piskeede foran Artemis's Alter, uden at de fik efterhaanden større Myndighed hjemme i Sparta. Maatte klage sig eller fortække en Mine. Detta end Kongene, og da Kongen rasede mellem Sparta og Athen, var det for dem, de andre Staters Afsætninger fremstilledes for at fremkomme med deres Rende, og det var dem, der tog Beslutninger om gaaende Spartas Krigs og Fredslutninger.

Spartas Lovgiver var Lykurg, der i det niende Aarhundrede før Kristi Fødsel ordnede Statsforfatningen og indrettede det krigerske Sam-fund, hvis Magt skulle blive saa stor. Det er hørt, hvilket det skulde have sig til at hørtes til Haardførhed. I Syvaarsalderen blev de

Deblede spartanske Lovgiverne, der udgik fra Folket. Lovgiverne, indtil de vare 30 Aar gamle. De ble samlede Sør ved Erota's Bredder til deres Leje, og de blev dvede i at bruge de Saaben, som hørte til en sværtbevæbnets Udrustning. Derfor var også de spartanske sværtbevæbnede saa haardføre og uimodstaalige, som det

viste sig i Krigene, at de vare. Men selv naar de var 30 år, var de meget afhængige af Slaveheden. De skulde saaledes alle deltaga i de tavelige Fellesmaaltider, hvortil enhver gav sit Bidrag. Landet var delt i lige store Ejendomme, som ikke måtte salges eller deles. Ejendommene dyrkedes af Hæster, der var Efterkommer af de undertrykte Folkeslag og af Krigsfangerne, og mod hvem Spartanerne udviste en forfærdelig Grusomhed, der endog fik saa vidt, at de underinden lod en Mængde af dem nedslæb, for at de ikke skulle blive for mægtige.

De spartanske Krigere udbedte efter Lykungs Lovgivning Sparta's Magt over Lakonien. I den første af disse førtes c. 750 og endte med Messenien. Undertrængelse. I den anden Krig, der førte. De skulde saaledes alle deltaga i de tavelige Fellesmaaltider, hvortil enhver gav sit Bidrag. Landet var delt i lige store Ejendomme, som ikke måtte salges eller deles. Ejendommene dyrkedes af Hæster, der var Efterkommer af de undertrykte Folkeslag og af Krigsfangerne, og mod hvem Spartanerne udviste en forfærdelig Grusomhed, der endog fik saa vidt, at de underinden lod en Mængde af dem nedslæb, for at de ikke skulle blive for mægtige.

Den første af disse førtes c. 750 og endte med Messenien. Undertrængelse. I den anden Krig, der førte. De skulde saaledes alle deltaga i de tavelige Fellesmaaltider, hvortil enhver gav sit Bidrag. Landet var delt i lige store Ejendomme, som ikke måtte salges eller deles. Ejendommene dyrkedes af Hæster, der var Efterkommer af de undertrykte Folkeslag og af Krigsfangerne, og mod hvem Spartanerne udviste en forfærdelig Grusomhed, der endog fik saa vidt, at de underinden lod en Mængde af dem nedslæb, for at de ikke skulle blive for mægtige.

Den første af disse førtes c. 750 og endte med Messenien. Undertrængelse. I den anden Krig, der førte. De skulde saaledes alle deltaga i de tavelige Fellesmaaltider, hvortil enhver gav sit Bidrag. Landet var delt i lige store Ejendomme, som ikke måtte salges eller deles. Ejendommene dyrkedes af Hæster, der var Efterkommer af de undertrykte Folkeslag og af Krigsfangerne, og mod hvem Spartanerne udviste en forfærdelig Grusomhed, der endog fik saa vidt, at de underinden lod en Mængde af dem nedslæb, for at de ikke skulle blive for mægtige.

Den første af disse førtes c. 750 og endte med Messenien. Undertrængelse. I den anden Krig, der førte. De skulde saaledes alle deltaga i de tavelige Fellesmaaltider, hvortil enhver gav sit Bidrag. Landet var delt i lige store Ejendomme, som ikke måtte salges eller deles. Ejendommene dyrkedes af Hæster, der var Efterkommer af de undertrykte Folkeslag og af Krigsfangerne, og mod hvem Spartanerne udviste en forfærdelig Grusomhed, der endog fik saa vidt, at de underinden lod en Mængde af dem nedslæb, for at de ikke skulle blive for mægtige.

nedhugge i Passet ved Thermopylae. I den peloponnesiske Krig og i den følgende Tid viste det sig tydlig, i hvilken Grad Spartanderne tilhidsatte Grækernes Interesser for deres egen Magt og, hvorefter de nedbrædt Grækenlands Modstandszone mod de yderste Fjender. De knækkede Athen og ødelagde dets Flåde og Mure, de søgte Hjælp hos Perserne og overlod dem siden ved Antalkidas-freden de græske Kolonier på Lilleasiens Kyst, for at de kunde forblive i Besiddelsen af Herredømmet. Grækenland, de besevrede Thelen den ledende Stilling i Boiotien og lagde en Besættning på Borgen Kadmea, og de ødelagde deres Bolværk, Olynth, mod Macedoniens. Sparta styrede nu des efter egent Tykko Grækenland. Men 379 ejede

der sig en kraftig Modstand mod At Sparta's Herredømme fra Thelen, og Sparta mistede Magten. I Tolens Tid kom lykungs Love i styrke og storke Hovedens stemmefrihed med de virkelige Samfundsforkold i Sparta. I Aaret 284, da Agis den træfvar Konge, blev hans beord saaledes en ringe del af de få Borges alle Fordejendomme. Kleomenes den tredje fik flere gavnlige Herredømmer vedtaget, men han kunde ikke etaa sig i Kampen med Achaea om Herredømmet i Grækenland.

Spartas Magt var nu gaet fuldstændig til Grunde, og det blev sammen med det øvrige Grækenland afhængigt af Rom, og til sidst blev hele Grækenland en romersk Provinse.

Axel Knack.

Dansk Stil

ved

Hovedexamen 1888

for

J. Rosendahl

467,27.

Opperrighed, en Spørre til det gode og til det onde.

Opperrighed vil sige en overdriven Trægten af
at leve og Anseelse. Mange have i Fordums
Tid været betagne af Opperrighed, mange
er det nu, og mange ville blive det i Thom-
tiden, thi, saa længe Jordens staar, vil der
alltid gives Hænnesker, der stræber efter at ud-
møkte sig fremfor andre. Da saaledes i Ti-
dernes Løb en Mængde Hænneskers Handlin-
ger ledes af Opperrighed, bliver det et vigtig-
tigt Spørgsmål at besvare, om Opperrigheden
ansporer Hænnesker til det gode eller
til det onde.

Undersiden føre dem til det gode, og har des-

ved paa mange blaader ud-eltet meget godt. om nu.

Hvor ofte har ikke et Menneske sogt af føk sit Trods alt dette boi man dog viste sig for at
sii her paa Jorden, saa al det kunde sammen blii beherabet af Øgjerrigheden, thi den lede
liges med Kristi Liv hos! Ved at stræbe efter det han prædnes anden Side meget let til det onde. Den
han daglig forbedret sig og er blevet et frømt Men, har derved ødelagt mange Mands Existenser,
nesten. Det ene Menneske soget sig al overgaar det som kundende blive til stor Gavn for Mennes-
andel i Dyd og gode Sæde, hvilket jo ogsaa maa skebedes. Den dygtige, men ørgerrige Mand
før ham til at leve frammed. Øgjerrigheden sogt al hore sig paa en elle anden Blaade. Han
var af og til en Fligmand til at bortgi et store han kun gjorde det ved de nedrigte Ting, saa giles
Formue i almennytlige Hjemed. Giver den eno Reg- han delik, thi det gælder for hans hans Alfgudes:
mand 1000 Kroner til de fattige, gives maade den. Et og Andet. Behovs han Pengy, tager han
anden 10000 af Øgjerrighed. Ja, man friedes ikke i Betenkning at skaffe sig dem paa u-
til at tro, at, hvis Mennesket ikke havde en saa retfærdig Vis, naas han blot ha, Udsigt til at
dan Drisfjedes, saa vilde der ved privat Godjt. slijpe sydageb defra. Haar et Menneske har i
venhed for Exempel ikke blii ud-eltet sau meget. Vejen, maa det falde enten for hans Banker

eller for hans Mordvæbren. Intet av ham tilbige, vogte os for at komme ind under dens Herre
Han kan fornægte sine Forældre, om det skal være; domme, thi saa vilde vi snarst opdage, at vi ikke
han betenk sig ikke paa at bryderit give Ord det for at blive ledet. Hennesker blive mere og mere
for at naa Maaleh, br. Kirk sagt, han kan forbedre og fordaaede.

til all. Da Marius kom til Thom's eftersom han o
vervundet Cimbrene og Teubenerne, indlod han,
den store Fæltherre, sig med Hænd som en Glau
cia for at beholde Konseilordigheden. Napoleon
den store bid med koldt Ordet, en Mengde af
hans beevorne Traktater, for at han kunde bringe
det saa vidt, at ingen Skab kunde gjøre Mod-
stand mod ham.

Prægverigheden gjor' som udrikket rigtignok baa
Le Gavn og Skade; men den Gavn, den gjor' os langt
ubetydeligere end Skaden. Sad, vi blennesker, derfor

115

Dansk Skil

Carl Witt

Gjenfortelling

Medens Find. op holdt sig i Danmark, hørte han fat hans Lands mand havde skiftet Tro, og han syede derfor op til ~~Mizan~~^d i Norge, hvor Kong Olaf den Gang op holdt sig. Da han kom dertil, gik han lige op til kiel. her, hvori Kongen sad og drak, men da han hød Dørvægernes om at komme ind, ville de ikke lukke op for ham, fordi han var saa fattig kledd, og han tog derfor em i hver haand og satte dem op til Maren, i det han

gik ind. Da han var komme

Diktat

ind, skimede Mandene ~~dig om~~ jo nærmest man kommer til
hjem forst kavle ham ud, og nu Nordpolen, dets lo kørke blev om
bliver der et helt Slags maal, Vinteren den Tid af Dagen, da
idet Find sleg to flag, naar Iden er synlig paa himmelen, og
han selv fik et Leit efter hældte i de nordligste Egne komme den
Kongen Find for sig og spurgte, indogaa en stor del af Vinteren
om han vilde lade sig døbe, slet ikke til Syne over Synskreden.
men Find sagde, at han var Idenne Tid vilde der albaa paa
bliven døbt. Da de nu satte ^{ud} disse Heder hørte et uafbrudt Kræde,
vidue, hørk Kongen, at Find var hvis ikke Nördlyset bødede paa
en son af hans gamle Vindtvand, Mangelen af Sollys. Denne lange
som også havde ladt sig døbt, Mat varer paa Spidsbergen embert
fra Midten af October Maaned
til høstmød. Bygningerne af Kalk.

Da denne Tid kom, maaatte Fabjørne^L, sagde Styrmanden, ja selff
de fire forladte Sjørøer helle Tiden ud bens Brænderainn. Ivar: De fire
opholde sig inde i Huset og fandt sig med vort opper Hjæl opper paa
dive Tiden der, saa godt de kva^L Maskeraat. Da han hørte atter deres
de. En Gang sad de saaledes og la^L Ankomst til Øen haette skudt de fab-
ke om deres Forfætning. Da hørte Pensdyr, haerde de nemlig Taget
de pludselig et frugtligt Brød over
dres Kjøkken, og helle Taget paa
Hatten roede, som om der var
noget meget tungt, som humlede
om der oppe. De fire Mand skulde
først maaallise paa hverandre, som om hvert det ikke kunde raadne, og dels
skrakken haerde lammet deres Funge for at intet Dyr skulde faa fat
med det varde ikke lange found paa det.
der atter kom Ivar i dom.

11, 10

Danske Fol

P. Pedersen

Medens Fjord op holdt sig i Danmark,

hørte han, at hans Landemand havde
antaget den hvide Per. Difor seglede
⁹³ ham op til Køge og kom til København.
Der, hvor Kong Olaf op holdt sig. Da han
komm til Byen, gik han strax hen
til det Hus, hvor Kongen sad og drak;
men Birrwykene fulgt med ham ad konge-
nen ind, da han var svært fæltig blodd.
⁹⁴ Da tog han begge Birrwykene og satte
dem oppe imod Væggen og derpaa gik
ham ind i Galens Dør stinkleden Mand
med sammen om hænder og ^{de} tilde hæste-
ham ned igjen; men han stod fastere,
end de hævel ^e samlet, og der blev et

ordentlig Flagstafæ i Falens Sko

Finsd sogt over Haug for 5 hvert et Flag
hun fik. Kongen blev onsider opmærksom
som paa ham, og hun holdte ham
hør til sig og spurgte om, hvad der ligede paa Hammelen, og i de mord,
var hans Ørender, og om han vilde
lade sig døbe; men Finsd svarede
at det behøvedes ikke, da han var
ligesaa god en Kristen som Kongen. Tid vilde der altsaa paa disse Hver
Under Samstalen mærkede Kongen, at der herske et uafbrudt Mørke,
Finsd var en Søn af hans gamle Ven hvis ikke Kærligheten bøddede paa
Svends, og han fortalte ham, hvorede Mangelen af Sollys. Denne lange
des hans Fader var blevet døbt.

Diktat

Jo nærmere man kommer til Nordpolen
desto korteere bliver om Vinteren
den Tid af Dagen, da Solen er synlig
ligste. Egne kommer den østlige endogsaa
en stor Del af Vinteren selv ikke
til Syne over Synskredsem. I denne
Tid vilde der altsaa paa disse Hver
at varer paa Spidsbergen om tiden
fra Midten af Octobre til Mandag
til højmod Begyndelsen af Mar-

Da denne Tid kom, måtte de fire forlæchte Førmand hele Tiden. Ja, tilføjede hans Brodersin Van, der op holdte sig inde i Hytten og var i Lag mod vort Kjød oppe paa Muskatraet. Da han kom kort efter deres Ankamst til Glen, havde skudt der tolv Rensdyr, havde de nemlig taget et Mastetra, som de havde fundet det paa Stranden, og rejst det oppe paa Taget af Huset, og da var det ikke længt Tidet skredt ført mindre paa hverandre, ofte dels for at det altid skrede mere som om Ibrækken havde dannet det Turget, men det varede ikke længe, da vandet var dækket af isel Dagen førend der altsom kom Tid i dem, skulde faa fal graalet.

Tiden det
Det er Isbjørne, sagde Førmanden.

V Klasse

Dansk stil (fri Oprav)

— ved —

Hovedetaven i Ribe Kathedralskole $\textcircled{13}$ 1888

Kunstakademiet

NFL 6,56.

Eggenrighed, en spore til det gode og til det onde.

Hvad fortæller man ved Eggerig-
hed? Hvad fortæller man en in-
du følelse i os, der gøger aldriv
os frem og tilskynder os til at over-
gaa andre økkenester. Ethvert
økkenest er i Bestoddeler af Egge-
righed og den yder sig paa mange
Omraader. En Eggerighed bestaaer
i Penge. Hans måal er at blive en
anden Knæve, og han kjender nok
godt følgende Ord: Penge regere Verden.
En anden er at blive til Ægteske
og høj Hær. Gjort. Sølgen heraf

er, at han blev i udi migraude og maaet skjold, hvis han ikke haade været
en Slave. En brydges i fine Kjærlighed i Præsident af Eggerighed. Han
skjort del maaet langt overstige ^{hvor} uden hvil enst evens til liv ebul
hans Domme. En fjender i al lebeg som Skredder i Thronhjæl eller som
Søltek, og paa mange aade Ormada. & Matros paa et Skib. Hans Egge-
righed da en Spore righed drog ham frem, og den lod
til det gode? Ja, det er den ~~Spore~~ han ikke hvile, føres den saasid
bringe el Hemmet ud af den ~~Spore~~ Hæst opfylldt og ses ham som
Dovskhed og aandelyg Størhed, som Admiral i den danske Flaade.
han under tiden han egne med. Herfor er Eggerighed en stor og god
den auejor er Hemmet til at næ Sing, og det han, der ikke er i Be-
mælet for den, og den holdt i si ddel af Eggerighed, er et ulyk-
og hærmed, for ~~et~~ Hæleb er næsty kærlig & Hennebæ & han skal min-
Hæd var den maaet blevet af des Björnsens Bro:
en saadan ~~et~~ Hæd som Sorden ^{"og Bro er i dit hæde, men al man negler"}

Alt man vil noget, der til tilskyndes er noget af det alle afstegeligt, der
man af sin Eigenerighed. Men, der kan hente i det tilfælde viser det
hvor en er full af Eigenerighed, ev sig, at man i komme langt bort
afvær. Præddeler af Tilsætningskraft. Fra „dru gylne ældedel og til den
Konge kendte ikke fulgt Ord: ev af Gudsigheden, og dit er ved op
„Dengyldet i Middelvij?“ Han skal altsættes, man skal viste sig for
at holde sig fra Gudsigheden. lig Napoleon. Eigenerighed derved Napoleon
som han var et vælt i Kejserkreds frem, og han blev endelig kejser i Fran-
krijs. Han havs Eigenerighed lod det
ikke blive derved. Han udgjorde
Eigenerighed. End Eigenerighed op formelig træknig med Mattheson
stod der Misundelse. Han blev af mange af Moder kejret. Især af
misundelig, da man ser at ju for mange. Hævde Tid af styrke
man ikke overgaad af nogen else virke paa Grund af denne Eigent-
Misundelse opstod der Hat, der Eigenerighed. Men billede for alls and

var Frankriddersne vokse af Kapellen,
og hvad skyldes da dette? En
og alene Egygernighed, herunderlig,
det endlydov. De var uenlig stolt af
at se Frankrig, heret til den højeste
Magt.

Egygernigheden er saaledes en Spore
haade til det gode og det onde. (Se
os nu imidlertid følge „den gyldne
Middelalder“!) Gid vi aldrig maa synke
ned i denne yndelige Sloshed, der
er en følge af, at man mangler En-
gjernighed. Gid vi desimod maa von-
ge ejgernige og Egygernighedens Stedst,
som akkurat vi aldrig lader os gaa

virke af den smarlige & Hjælmede
og Skinegger. Kunne vi ikke opmøde
at blive besejret, saa har vi esthetiske
saaværdi det staaer i vor Magt.

Fant Klasse.

Dansk Stil

vcl

Hovedetavnen 1688.

Amandtssonius.

Afl 6, 55.

Digerrighed, en Spord til det gode
og til det onde.

Digerrighed er det at høje efter
gods Øret og Øens mælser. En Mod-
satning til det ugrundige er det at
ve af ligegyldighed almenhed, der ikke
værer om sin Øret, men lader den
den passe sig selv. Hvorledes denne
mødet gaa hen ugrundigt, som han
skulde have modtaget sig. Den dygtige
højer efter at røaffe sig Øret, og vi
snæller i det følgende øje at viser
hvad Digerrighed tilhører til det

gode og var til det onde.

Athenæus' sørdeled som han vorter

Karl Døggersyghed skal lede til noget ej for at begå et ørgerst undt i sin Sko-
gård, da man det Athenæus, der gav efter Øret, saal Karl Døggersyghed
er ægferdig, var af en pen og nat- ofte have en ægferdig (folige, men de
skaffet Karakter. Domme daadene vil fleste fristes ofte det til at henvigt
hav nemlig ikke, henvile sig af te Hæder, selv om det ikke
Hæder, til at nad Øre i sine hæle plætte dem i Folkes Øjne, dog plæt-
hæderes Øjne, selv hvilke hæderes Øje dem indvorter. Den æggersygheden
og plættes hærs, f. Ex Smugel, (Forrader, men ofte ikke god) hæd (foliges hæder,
Bestyrkelse o. al. Nikaas) var en ø- men han benytter blandt alle de
gjerrig Mand, men han var retlig Hæder, der fremstede sig. I Alcibiades
fors og jævlig og syntes at gøre sine dø i et Exempel paa K. Døggersy-

Hæderes så meget, han efter hæderes skadelige (folgen nævnen det of-
sind ringe) Begavelse kunde. Naar det sint af den gældende medeveskrift, den

hav optorat i. Han brød sig ikke vel noget om h, da der i alle ethen
om hæv og skin, men gjorde, han nækkede statua ligge ud (tilbøjeligt
hav vilde). Da han så, nu var det
"Fællepuds" for sit Gen' n Krigen
paa Sicilien, så satte han igjen.
nemt, at Athens skulde bage Selv
den, og han voldte efter at være
gaet over hæl (Freudens sids Peder
by var mangeulykkes, han kæmpe
og man kan se for mange træn.
paa paa Drøgnerighed, men for det
mest vises det sig, at, selv om den
kan blive en Provst til det godt og
mytiske, så fremkalder den højtlig.

Det al valgt det andre i Sketch for
det gode.

Man må derfor mose sig fra, at
Drøgnerigheden ikke kan forstas May
over én. Men paa den anden Side man
man heller ikke nævnes og ligegyldig.
dy, da dette også kan have en
særlig Indflydelse.

Femte Klasse.

Dansk Stil (fri Opgave)

ved

Hæaarsprøven i juni 1888.

Axel Noack.

4/17, 25.

Oejerrighed, en Spore til det gode og
til det onde.

Ligesom saa meget andet hos Mennesket, f. Ex.
Stolthed, Stroeghed og Bestemthed, optreder Oejerrigheden
paa to Maader og er indtil en vis Grad rosar-
dig og af stor gavnlig. Indflydelsen paa Menneskets
Liv, men tillige meget lastværdig og forfarelig
for ham, naar den gaar alt for yderlig.

Allerede hos Barnet viser Oejerrigheden sig
ofte, og allerede her giver den dobbelte Væsen sig
tydelig til Spende. Barnet er i Skolen ørygert
eftersat overgaar sine Kammerater og staar staar
som den første af dem, hvilket angører ham

til at være fliglig, for at han kan gøre sig fortjent til at være den første, og Barnets Øgjerrighed mås desfor anses for noget godt, hersden da ikke udadst, saa at han bliver misundelig og fjendek mod sine Hammerater, naar de engang gjør deres Sager bedre end han, og naar han hører, at Læren roser dem, medens han maa ske selv bliver dadlet; thi da er hans Øgjerrighed gaest for vidt, og den tjener ikke længst til det gode, men til det onde.

Som det gaar Barnet i Stolen, gaar det ham, naar han skal konfirmeres, han traexter alts. at komme til at staar overst paa Kinksgulvet, og hvis hans Maal da ikke blot er at opmaa denne ydre Øe, er Øgjerrigheden ogsaa i dette Tilfælde noget godt, men bestaar hans Øgjerrighed blot i at opmaa

dette ydre Tign paas at være den første, er det en slet Øgjerrighed, og naar han ikke uit Maal, bliver han forbistret og misundelig paarden, der har haft den Plads, han attraeede.

Paa samme Maade gaar det hele Livet igjennem, enhver strober efter at være den første, og denne Øgjerrighed bevirker, at han søger at gjøre sig fortjent til at være det, og b) men den bevirker fremdels let, at han naar han ikke blive, hvilket føler sig tilstedsat, og er han Øgjerrighed i det første Tilfælde meget gaenvig for ham, saa er den i det andet ligesaa stadelig.

Ligesom man fra det daglige Liv kan hente mange Exempler paas, at Øgjerrigheden både har en god og en slet Side, saaledes kan ogsaa Hinsten en Tjene til at vise os dette.

Akkibiades's Opgjerrighed tilskyndede ham til at
sige at have Athen ved Toget mod Syrakus, men Historie som Exempel paa Opgjerrighedens dobbelt
senere beviskede hans Opgjerrighed, at han stillede
sig fjendtlig over for sin Færestad og bragte den i
den største Nød.

Marius, og Sulla, Pompejus, Cesar og mange andre tilbage over Landets Grænser. Denne Opgjerrighed
Romere attraherede at komme til at styre Romerstaten, var Landet til stor Saon. Men da Napoleon
paa hvilken den gamle Statsforfatning ikke lang
passede, men som brængte til en kraftig Enekerske,
som kunde styre både de romerske Riger og Provin-
cerne Bønder. Men deres Opgjerrighed blot efter
at blive den første Mand. Staten fik den blot
begaa de mange afskyelige og blodige Handlinger, som Først havde gjort, blev hans Opgjerrighed Landet til
skete i den Tid, da de kæmpede med hinanden uhyre Skade, og han selv blev straffet efter
Fortjeneste for en umådelig Opgjerrighed.

Fra den nyeste Tid kan man se Napoleon
sætte som Historie som Exempel paa Opgjerrighedens dobbelt
Natur. Napoleon var ørgjerrig efter at blive den
første af Frankrigs Generaler, at befri sit Fædeland
for det blodige Regimenter og at drive dets ydre Fjender

At Ægjørigheden er en spise brædt til det gode
og til det onde, vil enhver kunnen se af sit eget
liv, og det samme viser også de her benyttede
Exemplar, der er hentet brædt fra det daglige
liv fra Historien.

Axel Knob.

V Klasse.

Dansk Skil (Læringsopgave).

ved Håndværkskolen i June 1881.

H. P. Rosine.

Nr 1644

Spartas Statsforfælding og Samfundskoden.

I den ældste tid fandt man, at Peloponnes var befolket af Pelasgiere; men da Dorerne fra disse områder i det øde Antikiniske Kystland Peloponnes, trængte in til landet af disse Pelasgiere ind i det af Naturen stærkt beskyttede Lepetamion, hvor Byen Sparta bœnede sig.

Lige fra den første tid har Sparta været befolket af Konge ligesom også de fleste andre Stater, der i Tiden bœnede sig i Grækenland.

Næv medens Kongemagten ved de
større Tidss' Omvæltninger styrtedes
i næsten alle Grækenlands Stater
f. Ex. Athen; der hele Tid var
Spartas Rival til Hærredømmet i
Grækenland, da beholdt Sparta st. alt var fæst efter at dykning kom-
dig en aristokratisk Forfatning under de virkelige i Sparta, at Folkereformen
2 Krøyer. Forudse Kongens Landes linjen fikk store Betydning. Sævæ
der i Sparta et Raad af 28 Mænd satte sig i Sparta 5 Epoker til
vært, der som nævnt viser også en betydelig Magt. Under en sådan
led blevde de eldste Borgere i Raadsforfatning utværvede Sparta sig
Staten. Dese brakte, naar deres tilkig Hærredømmet over sine Na-
bbede til var tilhøren, og de havde hver af dems jordet krigs Ræn man
aflygt Rigeskab for deres bæbde, meone de miscesmiske.

Det var dog ikke gaa' Braue af Legemiddelstur og vrede i Saabing
dans Statsforstning, at Spartamerne Først at hæde dem, blæse de øst
blæse et sen hardfødt og tappet Artemis' Alter fiskede til Blods;
TalR; men derimod ^{nuværende} gaa' Braue af
deres Sangefærselstur og strænge
dommende. Omvalt kynstlig dykning, der
hæde i Sparta f. 880, almindelig
kaldet Losgivor, da man den dag
hunore betragtes som Ordens af
et Krigersk Sangefært. Efter haue
Bestemmelser blæse Spartamerne al-
lende fra 7 Aars Aldren tage fra Runde de ikke m. Gang slippe fra
Forældrene og opdroges paa Statens for de farlige Maathider, ja ikke
Bekostning. De blæse der ventet til m. Gang Kongerne Runde indbringe sig

Nise. Medas de spartanske Pogjue
ellerne tilbragte deres Tid g̃t med
Krigerske Smedder, der besøgedes
deri Markarbyde sets af Kvindeue
(?) dets af Hæve, som de enkør-
ede sig i Krigene.

Der er sendet Nade intet Klode
Spartanerne sig til et tappet og mag-
tigt Falh; men efter Præstegens Bid,
da Petus Pigtomme stremmede til
Frakland, blev de (nu) afterdene
den mere og mere blodagtige, indtil
de højst tilligent delte det borige
Frakland blive indsatningne af

Vestens magtige Troldue